

ΦΥΛΛ. 20

ΤΟΜ. Α.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΑΔΑΜΑΣ.

— Ἰδέ, φιλότατη Ζωή, τὸν χρυσοῦν οὐρανόν, ἔλεγεν ὁ Δημήτριος, ἀπὸ τοῦ δώματος μ' αὖ τῶν εἰχιδῶν τῆς Σύρου δεικνύων ἀνατέλλουσαν τὴν πανσέληνον. Ἰδέ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν. Τί θέλομεν πλοῦτον; δι' ἡμᾶς ὅλα· αἱ ἀδάπανοι ἀπολαύσεις! Ὁ ἀμοιβαῖος ἡμῶν ἔρως εἶναι ὁ ἡμέτερος πλοῦτος. Ἡ καλύβη πλησίον σου μοι εἶναι πολυτελής· ὡς ἀνέκτορον· ὁ ξηρὸς ἄρτος μετὰ σοῦ μοι εἶναι γλυκύτερος ἀμβροσίας. Ὁ ἔμπορος παρ' ᾧ ὑπηρετῶ θέλει νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὴν Βλαχίαν, ὅπου ἴτω κέρδη μὲ περιμένουν· ἀλλὰ δὲν ὑπάγω. Τὸ κέρδος τῆς καρδίας σου εἶναι τὸ μέγιστον δι' ἐμέ.

Τόμος Α'.

Καὶ ἡ Ζωὴ ἀπεκρίθη μ' ἐν βλέμμα πλῆρες πάντης ἡνῶς καὶ ἀμβροσίας καὶ ἔρωτος.

— Παιδιά, παιδιά μου, εἶπεν ὁ γέρον Εὐστάθιος, τηριζόμενος εἰς τὴν ῥάβδον τοῦ, καλὴ εἶναι ἡ καλύβη, καὶ γλυκύς ὁ ξηρὸς ἄρτος εἰς τὸν τυφλὸν ἔρωτα καὶ εἰς τὴν ἀμεριμνοῦσαν νεότητα. Ἀλλὰ, πιστεύσατε τὴν καὶ ἄν μου, ὁ ἔρως μέχρι τέλους ἀναβλέπει, καὶ ἡ νεότης παρερχομένη, ὑπενδύεται τῆς ζωῆς τὰς μερίμνας. Τότε ἡ καλύβη εἶναι θλιβερὰ κατοικίη, ὁ ξηρὸς ἄρτος ἱσχνὴ τροφή, καὶ μονότονον θέαμα ἡ πανσέληνος. Ἡ φιλοσοφία μου σὰς φαίνεται αὐστηρὰ σήμερον· τοιαυτὴ θὰ φαίνεται οὐραίων καὶ ἡ ἐδική σας εἰς τὰ παιδιά σας. Ὅταν τὴν ἐδικὴν σας σκέψιν καταπνίγῃ ὁ ἔρως, εἶναι χρέος μου νὰ σκέπτομαι ἐγὼ διὰ σας. Ἀλλως τε ἀγαπῶ τὴν κόρην μου, καὶ σοῦ, Δημήτριε, εἰμι φίλος. Δὲν θέλω νὰ σὰς ἰδῶ δυστυχεῖς ὑπαγεῖς εἰς τὴν Βλα-

Φυλλ. 20.

στηριζόμενος ἄνθρωπος ῥυπαρῶς ἐνδεδυμένος, ὅστις παρατηρήσας περίεξ μὴ κάνειῖς τὸν ἀκούρ,

— Κύριε, εἶπε, δύο μόνον λέξεις, διότι περισσώτερον δὲν τολμῶ νὰ μείνω. Ἀπ' αὐτὰς ἐξαρτᾶται ἡ τύχη σου καὶ ἡ ἐδική μου ζωὴ. Εἶμαι δοῦλος ἐργαζόμενος εἰς τὰ Αὐθεντικὰ λατομεῖα, καὶ ἐκλεψά ἕνα ἀδάμαντα, ὅποιον δὲν ἔχουσι βασιλεῖς. Νὰ τὸν πωλῇ σὺ ὅμως ἐδῶ δὲν ἔμπορῶ, διότι θὰ μὲ κρεμάσουν, ἀνφωραθῶ, οὔτε νὰ φύγω μ' αὐτόν εἶναι δυνατόν, διότι δὲν ἔχω χρήματα. Μένει λοιπὸν ἄχρηστος εἰς τὰς χεῖράς μου· ἀλλὰ τὸν δίδω διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν ἐλευθερίαν μου. Δός μοι μερικὰ φλωρία ὥστε νὰ δραπετεύω, καὶ ἰδοὺ τὸν ἀδάμαντα.

Εἰς τὴν πρότατιν ταύτην ὁ Δημήτριος ἐμείνεν ὡς στήλη ἄλως, συγχρόνως δὲ ὁ δοῦλος στρέφων εἰς τοὺς δακτύλους του τὸν πολύτιμον λίθον, μέγαν ὡς μικρὸν κάρυσον, οὔτε ἄμμον ἔχει, ἔλεγεν, οὔτε κηλίδα. Κατὰ δυστυχίαν πολλοὶ ἀδάμαντες διήλθον ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, καὶ τὸν ὁμοῖόν του ἀκόμη δὲν εἶδα. Ὑπερήφανος θὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς ὅστις θὰ τὸν φορῇ εἰς τὸ στέμμα του. Εἶται ξένος, κύριε, καὶ ἔμπορεῖς εὐκόλως νὰ φύγῃς μ' αὐτόν. Ὀλίγα φλωρία, καὶ κερδίζεις ἑκατομμύρια.

Ἡ τύχη ἦτι· τῷ παρουσιάζετο ἦτον ἀνωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν ἐλπίδων του· ἔβωκε λοιπὸν τὰ φλωρία, δηλαδὴ ὅσα φλωρία εἶχεν. Ὁ Δημήτριος, καὶ ἔλαβε τὸν ἀδάμαντα. Ἐπειτα δὲ, ἐλθὼν εἰς τὸν ἐμπορὸν του, ἐδανείσθη τινὰ χρήματα, καὶ διὰ νυκτὸς ἀνεχώρητε. Φοβούμενος ὅμως μὴ, ἀνακαλυφθεὶς ὡς κλέπτης τοῦ ἀδάμαντος, διωχθῇ ὑπὸ τοῦ Αὐθέντου καὶ συλληφθῇ, ἀντὶ νὰ καταβῇ εἰς Γαλάτzion, ἀνέβη ἐξ ἐναντίας εἰς Γιούργιοδον, διὰ νὰ ἔλθῃ διὰ ξηρᾶς μέχρι Κωνσταντινουπόλεως, ἐκλέγων κατὰ προτίμησιν τὰς μάλλον μονήρεις καὶ ἀβάτους ὁδοὺς. Ἀλλ' αἰφνης μίαν ἡμέραν ἐνέπεσεν εἰς ληστῶν ἐνεδραν.

— Αὐθέντα, τῷ εἶπεν ὁ ὁδηγός, μὴ ματαιίαν ἀντίστασιν. Ἄν τὴν ζωὴν μᾶς ἀφήσου, ἄς μᾶς πάρουν ὅ,τι ἔχωμεν· ἀδιάφορον!

— Διόλου ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ Δημήτριος, καὶ σύρας τὸ γεταγάνιον ὥρμηται εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ ἐπλήγωσεν ἕνα. Ἀλλὰ τότε οἱ λησταὶ ἐρρίφθησαν ἐπ' αὐτούς, καὶ τὸν μὲν ὁδηγὸν ἀρῆκαν νεκρὸν, τὸν δὲ Δημήτριον ἡμιθανῆ, καὶ τοὺς ἐγύμνωσαν ἀμφοτέρους. Ὁ ἀρχιληστὴς ἔλαβε τοῦ Δημητρίου τὰ ὅπλα, οἱ ἄλλοι λησταὶ τὰ ἐνδύματά του, καὶ μία γυνὴ ἐκρέμασε τὸν ἀδάμαντα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ παιδίου της.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Δημήτριος ἀνέλαβεν ἀπὸ τὰς πληγὰς του, καὶ ὁ ἀρχιληστὴς, εὐχαριστηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν λοιπὴν του διαγωγὴν, τῷ ἀπέδωκε τὰ ἐνδύματά του, τὰ χρήματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ Δημήτριος ἐζήτησε τότε καὶ τὸν ἀδάμαντά του· ἀλλ' ἡ γυνὴ, ἐκλαμβάνουσα αὐτόν ὡς φυλακτήριον, τῷ ἐπρόσφερεν εἰκοσι παράδας διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὸ παιδίον της· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε, τῷ ἐπρόσφερεν ἑν γρόσιον, δύο γρόσια, τρία γρόσια. Ὁ Δημήτριος ὅμως ἐπέμενε πάντοτε· τότε ἡ γυνὴ ἐθύμωσε, καὶ εἶπεν ὅτι δὲν τὸν δίδει εἰς τὸν Γκισούρην. Ὁ Δημήτριος ἐπομένως ἐπροσποιήθη τὴν ἡμέραν, πε-

ριμένων τὴν νύκτα, καὶ τότε βύσας μὲ τὸ μανδύλιόν του τὸ στόμα τοῦ παιδίου, ἤρπασε τὸν ἀδάμαντα καὶ ἔφυγε κρυφίως.

Δύω ἡμέρας καὶ δύο νύκτας ἔμεινε κεκρυμμένος εἰς σπήλιον χωρὶς βρώσεως καὶ χωρὶς πόσεως. Μετὰ πέντε δ' ἐξῆλθε, καὶ ἀποφεύγων τὰς πεπατημένας ὁδοὺς, καὶ μὴ τολμῶν νὰ κοινωνήσῃ μετ' ἀνθρώπων μὴ τῷ κλέψῃσι τὸν θησαυρὸν του, καὶ τὴν χεῖρα ἔχων ἀδικόπως εἰς τὸ στῆθος του ὅπου τὸν ἐκρυπτε, καὶ ἑτοιμος πάντοτε νὰ φονεύῃ τὸν πρῶτον, ὅστις ἤθελε στηρίξει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑποπτον δλέμμα, μετὰ πολυήμερον βάσανον ἐφθάσε τέλος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀμέσως ἔγραψεν εἰς τὸν Βυζάντιον, «Πενθερῶ, εἶμαι πλούσιος, εἶμαι ὑπερπλοῦτος!»

Τοιαύτη ἐπιστολὴ, ὅπου οὔτε περὶ πανσελήνου, οὔτε περὶ ἔρωτος ἐγένετο λόγος, ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ πλούτου, δυστηρέτητε μεγάλως τὴν Ζωὴν, καὶ μόνον τὴν ἐπράυνεν ἡ ἰδέα ὅτι, ἂν ἐγίνε πλούσιος, ἐζήτησε τὸν πλοῦτον διὰ μόνην ἐκείνην.

Διὰ τοῦ προτεχνοῦς ἀτμοπλόου ἐφθασε καὶ ὁ Δημήτριος εἰς Σύρον. Ἡ καρδιά της Ζωῆς ἐκίρτησε πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις τοῦ μεγάλου του πλούτου τὴν ἐτάραττε καὶ ἐδίδεν εἰς τὰ κινήματά της τί βεβιασμένον καὶ ἄχαρι. Καὶ ὁ Βυζάντιος δὲ, κατ' ἐμφύτου ὑπερηφάνειας εἰσῆγγεν ἐνόμιζεν ὅτι δὲν πρέπεινὰ δεχθῇ τοσοῦτον περιχαρῶς τὸν Δημήτριον, μὴ τὸ αἶσθημά του παρεξηγηθῇ ὡς αἰσχροκέρδεια, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Δημήτριος, αἰσθανόμενος ἀκουσίως ὅτι ἡ πρὸς ἀλλήλους σχέσις των εἶχε μεταβληθῇ, καὶ ὅτι ἤδη ἐδίδεν ἦν ἐζήτην ἄλλοτε χάριν, ἐπετηδεύετο τρόπους ὑπερβολικῆς προσηθείας καὶ συγκαταβάσεως. Ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιτηδευτὸν εἶναι καὶ βεβιασμένον συνήθως· διὰ τοῦτο οἱ τρόποι του, ἀντὶ νὰ ὠρελήσωσιν, ἐβλαψαν, καὶ ἡ πρώτη αὕτη συνέντευξις, ἥτις μετὰ τοσοῦτων στεναγμῶν καὶ δακρύων περιεμένετο ἄλλοτε, ἀφῆκε μᾶλλον δυσαρεσκείας σπέρμα εἰς τὰς καρδίας. Ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ οἰκειότης ἐπανῆλθε μεταξὺ τῶν νέων.

— Ὁ μέγας σου πλοῦτος, εἶπεν ἡ Ζωή, δὲν ἤξεύρω διὰ τί μὲ τρομάζει. Καταστρέφει ὅλα τὰ σχέδιά μας τὰ τόσον ἀγαπητά. Τώρα δὲν θέλεις πλέον τὴν ὠραίαν ἐκείνην οἰκίαν πλησίον εἰς τὰ Βαπόρια, τὴν ὁποίαν τόσον ἐζηλεύομεν ἄλλοτε. Τώρα σοὶ φαίνεται εὐτελής καὶ μικρά.

— Ὁχι, φιλάττη Ζωή, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος· εἰς τὰς Ἀθήνας θεοὺς σε φέρω· θὰ κατοικήσωμεν τὴν ὠραιότεραν οἰκίαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ.

— Καὶ ὅμως, Δημήτριέ μου, τόσον εὐτυχεῖς ἡδυνάμεθα νὰ εἴμεθα εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην οἰκίαν. Ἡξεύρεις πόσον ὠραία φαίνεται ἀπὸ τὰ παράθυρά της ἡ πόλις, καὶ μετὰ τὴν πόλιν ἡ θάλασσα, καὶ μετὰ τὴν θάλασσαν ἡ στεφάνη τῶν νήσων. Ἐχει ὀλίγα μικρὰ δωμάτια, ὅσα ἀρκοῦν δι' ἡμᾶς τοὺς δύο, καὶ περισσότεροι ἂν ποτὲ εἴμεθα, ἔχει ἑν κλῆμα ὅπου νὰ σκιαζώμεθα τὸ θέρος ὁμοῦ, καὶ μίαν ἐπταίαν ὅπου νὰ καθήμεθα ὁμοῦ τὸν χειμῶνα. Τί ἄλλο χρειάζεται διὰ τὴν εὐτυχίαν μας;

Ἀλλ' ὁ Δημήτριος ἀπέπλευσε εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐμελλεν ἀχαταζητήτως νὰ πωλήσῃ, ἡ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ

τὸν θησαυρόν του. Ὁ χρυσοχόος δὲ ἐγνώριζε καὶ εἰς τὸν εἶχε σκοπὸν νὰ διευθυνθῇ, ἦσαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπὸν, καὶ μέχρις οὗ ἐπιστρέψῃ, ἐφρόντισεν ὁ Δημήτριος, ὡς ὑπεσχέθη, νὰ ἐκλέξῃ μίαν τῶν μεγαλητέρων οἰκιῶν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ, νὰ εὗρῃ ἐπιπλα, νὰ δοκιμάσῃ ἵππους, νὰ παραγγείλῃ τάπητας καὶ ἐνδύματα· καὶ ὅλα τὰ ἤθελε τῆς πρώτης ποιότητος, ἐντελῆ εἰς τὸ εἶδος τῶν, μειδιῶν ὑπὸ οἴκτου ὅταν ἤκουεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐξήσεως τινῶν ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων δραχμῶν ἐπὶ τῶν τιμῶν. Οὕτως ἡ φήμη τοῦ πλοῦτου τοῦ διεδόθη ταχέως, καὶ πλῆθος συγγενῶν καὶ φίλων, κεκρυμμένων πρὸ τούτου, τίς οἶδε ποῦ, ἀναφυέντες αἶφνης τὴν περιεστοίχιζον, καὶ εἰς ὅλας τὰς σημαντικωτέρας τυναναστροφάς ἦτον προσκεκλημένος, καὶ πανταχοῦ ὑπεψιθυρίζετο «οὗτος εἶναι ὁ ἐπα-ελθὼν ἀπὸ Βλαχίας ὑπὲρπλοῦτος», καὶ πολλὰ νέα βλέμματα ἐτοξεύοντο πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ ἀπετείνοντο μητέρων πολλὰ μειδιάματα, καὶ τινῶν προτάσεων ὅχι εὐκαταφρονήτων ἤρχισαν ἤδη οἱ πειρασμοί.

Ζωή, Ζωή! ἂν δὲν προφθάσῃ ὁ βοηθὸς ἄγγελός σου, ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας!

Μέγας, λέγω, καὶ ὅμως ἐφέτος, διερχόμενος διὰ Σύρου, εἶδα τὴν μικρὰν οἰκίαν πλησίον εἰς τὰ Βαπόρια, καὶ εἰς τὸ δῶμα ἐκάθητο ἡ Ζωὴ ἐρειδομένη εἰς τὸν ὦμον τοῦ Δημητρίου, καὶ ὑπὸ τὴν δρανὴν ἐπαίζεν ἐν διεπὲς παιδίον.

Ἀγέστη λοιπὸν γενναίως ὁ Δημήτριος εἰς τὸ πῦρ τῶν βλέμμάτων ἐκείνων, καὶ εἰς τὴν γλυκύτητα τῶν μεδιαμάτων, καὶ εἰς τὰς ἐπαγωγὰς προτίσεις, καὶ εἰς τῆς πρωτευούσης τὰ θέλητρα, καὶ ἐπροτίμησε τῆς Σύρου τὴν παντέληνον καὶ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν, πλησίον τῆς γλυκείας Ζωῆς του; Ἰαωί. Ἀλλ' ἐκτός τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης ἀρνήσεως τῆς θαυμάσιου κοινωνίας, τὸν δεσμεύει εἰς τὴν Σύρον καὶ ὁ μισθὸς ἑκατὸν δραχμῶν, ὃν λαμβάνει ἀπὸ τὸ γροφεῖον τοῦ ἀρχαίου ἐμπορίου του.

Διότι μετὰ μερικὰς ἡμέρας, ὅταν ὁ χρυσοχόος ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας, ὁ Δημήτριος ἐπείσει πρὸς αὐτόν με τὸν ἄδελφον εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ δὲ χρυσοχόος, παρατηρήσας αὐτόν, τῷ εἶπε,

— Σπάνιον πράγμα εἶναι τῷ ὄντι. Ἐγὼ δὲν εὐχαίμαι νὰ τὸ ἀναλάβω. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μίμησις εἶναι ὥραια, ὁ πρῶτος Ἑβραῖος ὑελοπώλης θὰ σοὶ δώσῃ δέκα δραχμὰς δι' αὐτό.

Ὁ Δημήτριος ἔλαβε τὰς δέκα δραχμὰς, καὶ ἐπλήρωσε τρίτην θέσιν εἰς τὸ ἀτμόπλοον διὰ τὴν Σύρον.

P. ἐξ Α. Κ.

ROBERTOS ΛΟΡΔΟΣ ΚΛΙΒΗΣ.

Ο ΘΕΜΕΛΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΙΝΔΙΚῇ
ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

(Μετάφρασις ὑπὸ Κ. Π.)

(Τέλος. Ἰδι. φε. Λαδίου 19^{ον})

Ἀλλὰ ἐγγὺς ἦτο μεγάλη καὶ ἀπροσδόκητος πραγμάτων μεταβολή. Ἀπὸ τινος χρόνου, πᾶν ἐκ Βεγγάλης προσερχόμενον πλοῖον ἐκόμιζεν εἰδήσεις ἀκου-

κταίας. Ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις τῆς ἐπαρχίας ἐφύλασεν εἰς τὸν ἐσχάτον τῆς φαιλότητος αὐτῆς ὅρον. Καὶ τῶντι: τί ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τις ἀπὸ δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐκτεθειμένους μὲν εἰς πειρασμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους, καθὼς εἶπε ποτε ὁ Κλίβης, σὰρξ καὶ αἷμα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιξωσι, περιβεβλημένους δὲ ἐξουσίαν ἀκατάσχετον, ὑπευθύνους δὲ μόνον πρὸς τὴν διεφθαρμένην, τὴν παραχώδην, τὴν διερρημένην, τὴν κακῶς πεπληροφορημένην ἐταιρείαν, ἣτις προστοικαλλοῖς τοσοῦτον ἀπείχεν ἀπὸ αὐτοῦς, ὥστε μεταξὺ τῆς ἀποστολῆς ἐνὸς ἐγγράφου καὶ τῆς παραλαβῆς τῆς εἰς αὐτὸ ἀπαντήσεως παρήρχετο ἡμιόλιος καὶ ἐτι πλεον ἐνιαυτός. Ἐντεῦθεν, ἐπὶ τῶν 5 ἐτῶν τῶν διελθόντων ἀπὸ τῆς ἐκ Βεγγάλης ἀναχωρήσεως τοῦ Κλίβου, ἡ φαιλότης τῆς Ἀγγλικῆς διοικήσεως κατήκτευσεν εἰς βαθμὸν ἀσυμδύνατον καὶ με' αὐτὴν τὴν ἀπλήν ὑπαρξιν τῆς κοινωνίας. Ὁ Ῥωμαῖος Ἀνθύπατος, ὅστις ἐντὸς 1 ἢ 2 ἐνιαυτῶν ἐξεβίαζεν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας του τοσοῦτους πόρους, ὥστε νὰ κτίῃ μαρμαρίνα πάλτια καὶ λουτρά εἰς τὰ παράλια τῆς Καμπανίας, νὰ πίνῃ ἀπὸ ἡλεκτρίνων ποτηρίων καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ στρατοὺς μονομαχῶν καὶ ἀγέλας καμηλοπαρδαλέων· ὁ Ἰσπανὸς ἀντιβασιλεὺς, ὅστις, καταλείπων ὀπισθέν του τὰς ἀράς τῶν Ἀμερικανῶν, εἰσέλαυνεν εἰς Μαδρίτην μετὰ μακρᾶς σειρᾶς ἐπιχρύσων ἀμαξῶν καὶ μετὰ φορτηγῶν ζώων φερόντων ἀργυρὰ σκεύη καὶ κοσμήματα, εὗρον ἤδη τοὺς κρείττους αὐτῶν καταπιεστές. Ἐπὶ τῇ κυρίῳ λεγομένη ὁμότητι δὲν ἠδύνατό τις νὰ κατηγορήσῃ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἐταιρείας, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁμότης αὕτη δὲν ἠθέλην ἴσως παραγάγει δευτὰ μεγαλήτερα τῶν δεινῶν ὅσα ἐξεπήγασαν ἀπὸ τῆς ἀκατέκτου αὐτῶν πλεονεξίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατέβαλον τὸ δημιούργημα τῶν, τὸν Μίρ Δζαφφείρην, καὶ ἀνηγόρευσαν αὐτὸν αὐτοῦ ἑτερον Ναβῶδ ὀνόματι Κοσίμ. Ἀλλὰ ὁ Μίρ Κοσίμ εἶχεν ἱκανότητα καὶ θέλησιν, καὶ ἦτο μὲν ἀρκούντως διεκτεθειμένος νὰ καταπιέσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ, δὲν ὑπέφερεν ὅμως νὰ βλέπῃ αὐτοὺς καταβαλλομένους διὰ καταπίεσεων, αἵτινες ὅχι μόνον οὐδὲν ἔφερον εἰς αὐτὸν ὠφέλημα, ἀλλὰ καὶ κατέστρεφον τὰς ἀληθεῖς πηγὰς τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ. Ὅθεν οἱ Ἀγγλοὶ καθήρεσαν τὸν Μίρ Κοσίμ καὶ ἀνηγόρευσαν πάλιν τὸν Μίρ Δζαφφείρην, ὁ δὲ Μίρ Κοσίμ, ἀφοῦ ἐξεδικήθη διὰ σφαγῆς, ὑπερβαλοῦστος κατὰ τὴν ὁμότητα τὴν τοῦ μέλανος κευθμῶνος, κατέφυγε παρὰ τῷ Ναβῶδ τῆς Οὐδης. Μετὰ πᾶσαν δὲ μίαν τῶν μεταβολῶν τούτων, ὁ νέος ἡγεμὼν διένεμε μεταξὺ τῶν ξένων αὐτοῦ κυριαρχῶν ὅ,τι ἂν ἠδύνατο νὰ ἀθροισθῇ ἀπὸ τοῦ θησαυροφυλακίου τοῦ καθαιρεθέντος προκατόχου. Τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος τῶν ὑπηκόων του παρεδίδοτο ὡς λεία εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐποίησαν αὐτὸν ἡγεμόνα καὶ πάλιν καθήρεσαν αὐτόν. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἐταιρείας ἔλαβον ὅχι πρὸς ὄφελος τῶν προΐσταμένων αὐτῆς, ἀλλὰ πρὸς ἴδιον ὄφελος, τὸ μόνον πώλιον ὅλου σχεδὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορίου· ἠνάγκασαν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ ἀγοράζωσι μὲν εἰς τιμὴν ἀνωτέραν, νὰ πωλῶσι δὲ εἰς τιμὴν εὐτελεστοέραν· περιούρισαν ἀποινεῖ τὰ δικαστήρια, τὴν ἀτυνομίαν, τὰς